

Határozatok Tára

C-84/17. P., C-85/17. P. és C-95/17. P. sz. egyesített ügyek

**Société des produits Nestlé és társai
kontra
Mondelez UK Holdings & Services Ltd**

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – Egy négyosztatú csokoládészelet formáját ábrázoló térbeli védjegy – Az indokolás ellen irányuló fellebbezés – Elfogadhatatlanság – 207/2009/EK rendelet – A 7. cikk (3) bekezdése – A használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyítása”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (harmadik tanács), 2018. július 25.

- Fellebbezés – Jogalapok – Az indokolás megváltoztatására irányuló kérelmek – Elfogadhatatlanság*
(A Bíróság eljárási szabályzata, 169. cikk, (1) bekezdés)
- Bírósági eljárás – Ítélt dolog – Terjedelem*
- Európai uniós védjegy – Harmadik személyek észrevételei és felszólalás – A felszólalás vizsgálata – A korábbi védjegy használatának igazolása – Tényleges használat – Fogalom – Értékelési szempontok – A használat területi kiterjedtsége*
(207/2009 tanácsi rendelet, 15. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés)
- Európai uniós védjegy – Az európai uniós védjegy meghatározása és megszerzése – Feltétlen kizáró okok – Megkülönböztetésre nem alkalmas megjelölések – Kivétel – A megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzése – Valamely megjelölés megkülönböztető képességének a hiánya az Unió egészében – A használat révén történő megszerzés ugyancsak az Unió egészében*
(207/2009 tanácsi rendelet, 7. cikk, (3) bekezdés)
- Európai uniós védjegy – Az európai uniós védjegy meghatározása és megszerzése – Feltétlen kizáró okok – Megkülönböztetésre nem alkalmas megjelölések – Kivétel – A megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzése – A bizonyítékok bizonyító ereje*
(207/2009 tanácsi rendelet, 7. cikk, (3) bekezdés)

1. Lásd a határozat szövegét.

(lásd: 40–42. pont)

2. A jogerő csak az ítélet olyan indoklására terjed ki, amely az ítélet rendelkező részének szükséges támasza, és emiatt ezek egymástól elválaszthatatlanok. Következésképpen, olyan esetben, amikor a Törvényszék hatályon kívül helyezi az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) valamely határozatát, azok az indokok, amelyek alapján e bíróság elveti a felek által hivatkozott érvek némelyikét, nem tekinthetők olyanoknak, mint amelyekre kiterjed az ítélt dolog hatálya.

(lásd: 52., 53. pont)

3. A Bíróság korábban már kimondta, hogy valamely védjegynek a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése – amely rendelkezést az európai uniós védjegyről szóló 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdésének első albekezdése módosítás nélkül átvett – értelmében vett tényleges használatának megítélését illetően alkalmazott követelmények azonosak a megjelölés lajstromozásához az e rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében szükséges megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését illetően alkalmazottakkal.

Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy ellentétben a 2012. december 19-i Leno Merken ítélet (C-149/11) alapjául szolgáló ügygel, amelyben a Bíróság pontosította, hogy a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, „Közösségen belüli tényleges használat” fennállásának értékelésénél el kell vonatkoztatni a tagállamok területének határaitól, a 2013. április 18-i Colloseum Holding ítélet (C-12/12) nem az e rendelkezés értelmében vett tényleges használat fennállásának értékelése szempontjából releváns földrajzi kiterjedéssel, hanem azon lehetőséggel volt kapcsolatos, hogy valamely védjegy említett rendelkezés értelmében vett tényleges használatának feltétele akkor is teljesültnék tekinthető, ha egy lajstromozott védjegyet, amely a megkülönböztető képességre valamely másik olyan összetett védjegy használatát követően tett szert, amelynek egyik elemét képezi, csak e másik összetett védjegy útján használnak, vagy ha azt valamely másik védjeggyel kombinálva használják, és e két védjegy kombinációja ráadásul maga is védjegyként van lajstromozva.

A 2013. április 18-i Colloseum Holding ítélet (C-12/12) 34. pontja tehát nem értelmezhető úgy, hogy a valamely védjegy lajstromozhatóságához szükséges, használat révén szerzett megkülönböztető képesség területi kiterjedésének értékelésére vonatkozó követelmények azonosak lennének a valamely lajstromozott védjegy jogosultjának jogai fenntartásához szükséges követelményekkel.

Azt is hangsúlyozni kell, hogy a már lajstromozott európai uniós védjegyek tényleges használatát illetően nincs a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséhez hasonló rendelkezés, és így nem lehet eleve úgy tekinteni, hogy e használat hiányzik, kizárólag amiatt, hogy az érintett védjegyet az Unió egy részében nem használták.

Ily módon a Bíróság kimondta, hogy bár kétségtől elvárható, hogy ahhoz, hogy „tényleges használatnak” minősüljön, az európai uniós védjegy használatának egyetlen tagállam területét meghaladó területen kellene megvalósulnia, nem kizárt, hogy bizonyos körülmények fennállása esetén az európai uniós védjegy lajstromozott árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások piaca ténylegesen kizárólag egy tagállam területére korlátozódik, és így az említett védjegy e területen megvalósuló használata megfelelhet az európai uniós védjegyek tényleges használatára vonatkozó feltételnek.

(lásd: 70–74. pont)

4. Ami valamely védjegy megkülönböztető képességének az annak használatát követően történő megszerzését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság korábban már hangsúlyozta, hogy valamely megjelölés az európai uniós védjegyről szóló 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján csak akkor lajstromozható európai uniós védjegyként, ha bizonyítják, hogy az Unió azon részében, amelyben az *ab initio* nem rendelkezett ilyen, az ugyanezen cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett képességgel, a használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet. A Bíróság korábban már azt is pontosította, hogy az Uniónak az e cikk (2) bekezdésében említett része adott esetben egyetlen tagállamból is állhat.

Ebből következik, hogy ami az olyan védjegyeket illeti, amelyek *ab initio* nem rendelkeztek megkülönböztető képességgel a tagállamok egészében, e rendelkezés értelmében csak akkor lajstromozhatók, ha azok tekintetében bizonyítják, hogy a használat révén az Unió területének egészén megkülönböztető képességre tettek szert.

Kétségtelen, hogy a 2012. május 24-i Chokoladefabriken Lindt & Sprüngli kontra OHIM ítélet (C-98/11 P) 62. pontjában a Bíróság kiemelte, hogy noha igaz, hogy azt, hogy valamely védjegy a használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet, az Unió azon része tekintetében kell bizonyítani, amelyben e védjegy *ab initio* nem rendelkezett e képességgel, túlzás lenne megkövetelni, hogy a megkülönböztető képesség ezen megszerzését minden egyes tagállam tekintetében külön bizonyítsák.

Mindazonáltal e megállapításból nem következik, hogy amikor egy védjegy nem rendelkezik önmagában vett megkülönböztető képességgel az Unió egészében, akkor a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alkalmazásában annak európai uniós védjegyként való lajstromozásához elegendő azt bizonyítani, hogy a használat révén az Unió jelentős részében megkülönböztető képességre tett szert, még akkor is, ha nem szolgáltatnak minden egyes tagállam vonatkozásában ilyen bizonyítékot.

(lásd: 75–78. pont)

5. Az európai uniós védjegyről szóló 207/2009 rendelet egyik rendelkezése sem írja elő, hogy az ezen rendelet 7. cikkének (3) bekezdése szerinti megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzését minden egyes tagállam tekintetében külön-külön bizonyítani kellene. Ennélfogva nem zárható ki, hogy az adott megjelölés megkülönböztető képességének használat révén történő megszerzésére vonatkozó bizonyítékok több tagállam vagy akár az Unió egésze tekintetében is relevánsak.

Többek között lehetséges, hogy egyes áruk vagy szolgáltatások tekintetében a gazdasági szereplők több tagállamra kiterjedően végzik tevékenységüket ugyanazon forgalmazási hálózaton belül, és e tagállamokat, különösen marketingstratégiájuk szempontjából, úgy kezelik, mintha azok egyetlen nemzeti piacot képeznének. Ilyen esetben valamely megjelölés ilyen határokon átnyúló piacon történő használatára vonatkozó bizonyítékok az összes érintett tagállamot illetően relevánsak lehetnek.

Ugyanez elmondható akkor is, ha a két tagállam közötti földrajzi közelség, kulturális vagy nyelvi rokonság folytán az egyik tagállam érintett vásárlóközönsége kellőképpen ismeri a másik tagállam nemzeti piacán jelenlévő árukat vagy szolgáltatásokat.

E megfontolásokból az következik, hogy valamely, *ab initio* az Unió összes tagállamában megkülönböztető képességgel nem rendelkező védjegynek a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján történő lajstromozásához nem szükséges, hogy e védjegy megkülönböztető képességének használat révén történt megszerzését minden egyes tagállam tekintetében külön bizonyítsák, mivel a szolgáltatott bizonyítékoknak e képességnek az Unió tagállamai egészében történt megszerzésének alátámasztására kell alkalmasnak lenniük.

Az a kérdés, hogy a szolgáltatott bizonyítékok elegendőek-e egy adott megjelölés megkülönböztető képességének használat révén történt megszerzésének bizonyításához az Unió területének azon részén, ahol e megjelölés *ab initio* nem rendelkezett e képességgel, a bizonyítékok értékelésének körébe tartozik, ami elsősorban az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) szervezeti egységeinek feladata.

Ezen értékelést a Törvényszék felülvizsgálhatja, amikor hozzá keresetet nyújtanak be a fellebbezési tanácsok határozatai ellen, ilyen esetben pedig kizárólag ő rendelkezik hatáskörrel a tények megállapítására és azok értékelésére. A tények Törvényszék általi értékelése viszont, kivéve ha azokat elferdítette, nem tartozik azon elemek közé, amelyek jogkérdést képeznének, és így a Bíróság azokat fellebbezés alapján felülvizsgálhatná.

Ugyanakkor megállapítható, hogy ha az EUIPO szervezeti egységei, illetve a Törvényszék, miután elvégzik a hozzájuk betérjesztett bizonyítékok összességének értékelését, úgy ítélik meg, hogy e bizonyítékok közül egyesek elegendőek egy adott megjelölés megkülönböztető képességének használat

révén történt megszerzésének bizonyítására az Unió azon részében, amelyben az *ab initio* híján volt e képességnek, és így annak igazolására, hogy az európai uniós védjegyként lajstromozható, döntésük ezen részét egyértelmű módon fel kell tüntessék a vonatkozó határozataikban.

(lásd: 80–86. pont)